

Clona nereușită a soliei îngerului al treilea

Marti, 27 martie 2007

Gili Cârstea

Mișcarea Adventă a fost chemată de Dumnezeu la existență cu un scop precis, pentru o lucrare clară, într-o vreme de oportunități majore. Ea trebuia să prezinte lumii o solie de har vindecător, indispensabilă încheierii lucrării lui Dumnezeu de pe pământ. Prin ea, caracterul lui Dumnezeu trebuia pus în contrast marcant cu Balaurul care se prezintă a fi dumnezeul acestei lumi.

De ce nu ne-am îndeplinit misiunea până acum?

Motivul pentru acest eșec începe să devină din ce în ce mai vizibil pentru oricine. Acest popor a fost amăgit să îmbrățișeze o evanghelie socială. Alături de lume și după principiile ei, am început să lucrăm pentru îmbunătățirea societății, pentru pace între popoare, pentru drepturi sociale, politici mai eficiente, condiții de viață mai bune. Biserica participă la marșuri pentru pace, petiționează guverne, stimulează încartiruirea politică a membrilor, se asociază în alianțe religioase ce urmăresc influențarea puterii politice.

Deși cei mai mulți dintre membrii bisericii văd în acest efort o normală și merituosă îndeplinire a cerințelor evangheliei, în realitate este vorba despre o iscusită deformare a Scripturii, care să se potrivească cu Planul global de a aduce împărăția lui Dumnezeu pe pământ prin modificarea societății umane. Lumea invită biserica la un parteneriat strategic pentru vindecarea planetei Pământ, iar poporul nostru se umflă în pene că a fost băgat în seamă. Dar ce armonie, ce parteneriat poate exista între proiectele diavolului de îmbunătățire a lumii și întreita solie îngerească?

Ascultați opinia lui Dumnezeu despre o asemenea nebunie:

„Evanghelia harului lui Dumnezeu, cu spiritul ei de lepădare de sine, nu poate fi nicidecum în armonie cu spiritul lumii. Cele două principii sunt opuse” (DA 509).

Dacă sunt opuse, ce armonie socială și religioasă sperăm noi să aducem lumii colaborând la planurile ei?

„Dar astăzi în lumea religioasă există mulțimi de oameni care, cred ei, lucrează pentru stabilirea împărăției lui Hristos ca o organizație pământească, lumească. Ei doresc să facă din Domnul nostru conducătorul împărățiilor acestei lumi, conducătorul guvernelor și tribunalelor ei, al adunărilor legislative, palatelor și instituțiilor ei economice. Ei se așteaptă

ca El să conducă prin decrete legislative, aplicate de autoritatea omenească. Deoarece Hristos nu este aici în persoană, ei vor acționa în locul Lui, aplicând legile împărăției Sale. Realizarea unei astfel de împărății este ceea ce doreau evreii în zilele lui Hristos. Ei L-ar fi primit pe Isus, dacă El era dispus să stabilească o domnie temporală, spre a impune ceea ce ei socoteau a fi legile lui Dumnezeu, și să facă din ei reprezentanții voii Sale și agenții autorității Lui. Dar El a spus: „Împărăția mea nu este din lumea aceasta” (Ioan 18:36). El nu a dorit să accepte tronul pământesc” (DA 509).

O extraordinară percepție, simplă dar extrem de profundă. Autoarea a înțeles bine ce urmăresc acești oameni: Întronarea lui Hristos în împărăția Satanei.

Această himeră ar trebui să zgâlțâie din temelii conștiința adventistă, în loc să o îndemne să viseze la transformarea împărăției lui Satana într-o lume mai bună la braț cu bisericile „surori.”

Ascultați urmarea:

„Guvernarea sub care a trăit Hristos era coruptă și opresivă; peste tot existau abuzuri: apăsare, intoleranță și cruzime. Cu toate acestea, Mântuitorul nu a încercat să facă reforme sociale. El nu a atacat abuzurile și nici nu a condamnat pe vrăjmașii națiunii. El nu S-a amestecat în treburile autorităților sau administrației celor de la putere. Cel care este exemplul nostru S-a ținut departe de guvernele pământești. Aceasta nu pentru că era indiferent la suferințele oamenilor, ci pentru că soluția nu se găsea în măsuri exterioare și omenești. Pentru a fi eficient, tratamentul trebuia aplicat individual, regenerând inima” (DA 509).

Lumina din aceste paragrafe ar trebui să spulbere nebunia bisericii de a încerca să facă aici o lume mai bună, iar activiștii adventiști ar trebui obligați să poarte agățate la gât aceste paragrafe. Dar cine mai este interesat de scrierile unei femei demodate?

Pasajul următor dă lovitura de grație visătorilor noștri:

„Împărăția lui Hristos nu va fi întemeiată prin hotărârile tribunalelor sau adunărilor legislative, nici prin patronajul marilor personalități ale lumii, ci prin implantarea naturii lui Hristos în natura umană, prin intermediul lucrării Duhului Sfânt. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat putere să se facă fii ai lui Dumnezeu, născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu’ (Ioan 1:12-13). Aceasta este singura putere care poate produce salvarea omenirii. Iar agenția umană pentru realizarea acestei lucrări este predicarea și practicarea cuvântului lui Dumnezeu” (DA 509).

În aceste cuvinte puține se află solia 1888 exprimată simplu: Împărăția lui Hristos este scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice, adică „implantarea naturii lui Hristos în natura umană,” prin intermediul Duhului Sfânt. Este legământul cel veșnic.

Poporul nostru a respins această soluție simplă și unică, ceea ce ne-a expus clonei grotești pe care diavolul ne-a vândut-o în locul soliei îngerului al treilea: „Vreți să ajutați

omenirea? Perfect! Vă acord întreaga asistență! Haideți să construim împreună o lume mai bună, mai dreaptă, mai pașnică.”

Propunerea lui sună biblic la urechile teologilor adventiști, transformați peste noapte în agenți ai schimbării. Dar, se va dovedi curând, ea nu a fost decât o clonă nereușită a soliei îngerului al treilea, și singura ei realizare majoră va fi confuzia crescândă ce va duce la prăbușirea Babilonului cel mare.